

Poveste

AlinD

Anul 95 plin de frici, undeva prin toamnă
Prima dată când încep problemele s-apară,
Un copil timid în uniformă școlară
Stând în banca lui tăcut, e prima zi de școală

Privește speriat în jur, 30 de suflete
Un uragan de percepții noi în minte are scâncete
Un alt univers o altfel de trăire
Încă nu știa că școala o să-i fie reclădire

An după an se privește în oglindă
Cărți și caiete și note se perindă
Prin viața lui, aude de la părinți
Doar de note mari, întristat strânge din dinți

Dar nu vrea, mai exact nu poate
Să fie mieluşel, să tragă de prost pe coate
Pentru numere sterile el simte ceva mai mult
O inima boemă un copil necunoscut

Mai târziu se duce școala vine liceul peste el
E mutat fără să vrea și mereu e trist și el
Acum are alte griji, alte probleme de-nfruntat
E pierdut în nordul țării, un copil abandonat

Uită repede de mare, mai bine zis, se adaptează
Lumea nu îl înțelege, e ciudat se-nstrăinează
Pune mâna pe pix și cu ură tot creează
Dar orice îi scrie pixul, le dă foc, le-asasinează

Nu știa că e poet doar făcea ce-l taie capul
I se repeta întruna "La 18 îți faci bagajul!"
Îmi spunea-n tăcerea nopții "Asta nu e viața mea
Jur că la prima șansă nu mă uit ci voi pleca!"

Prima femeie ce îi spune "Te iubesc!" îi e căderea
Își ia rucsacul în spate și își plănuie plecarea
În mintea lui credea că asta îi este eliberarea
Era idealist, urma să cunoască masacrarea

Dă cu capul de pereți, vipera îl mușcă , pleacă
Rămâne iarăși singur ura începe să îi placă
O soarbe din halbe și o trage-n fum dulceag

Se închide iar în el nu-și dă sufletu-n vileag

Se întoarce iar acasă, un soldat de sacrificiu
Corpul este mai subțire sufletul cuprins de viciu
În rafale de reproșuri în tranșee stă tăcut
Pixul îi șoptește-n noapte "E timpul să scrii mai mult!"

Anii trec, nimic nu-i iese, se simte un blestemat
Bombardat e de reproșuri începe să zacă-n pat
Mintea însă îi e trează și îi fuge prin eter
Cicatricile din suflet se acoperă cu ger

Dar o voce, vocea tandră, se aude de departe
Se trezește din visare "Cine ești? Ce ești? Păcate!"
Dar e o copila care, îi zâmbeste nesperat,
Ai grijă soldat rănit, este moartea la vânat

Nu aude bietul tânăr de-al ei zâmbet e vrăjit
Se avântă în visare, mieluşel de căsăpit
Ce să vezi frumoasa fată, avea un mare secret
Se născuse Sucubus și îl devora încet

Patru primăveri trecură, el nu mai avea putere
Fericirea era scumpă și degeaba o tot cere
Galbeni nu avea în pungă era un năpăstuit
Tânăra dispăre-n noapte, foamea-i e de neoprit

Iar ajunge în țărână plin de răni și cicatrici
Iar îndură în tăcere în suflet e plin de frici
Se închide, se zidește, nu mai lasă nici lumina
Peste ziduri să pătrundă să îi mângâie pupila

La lumina lumânării mâna-i scrie, el blesteamă
Și orice îi izvorăște el le rupe, le destramă
Picură pe foi puroiul, coșul le colecționează
Și în flăcările vieții fără simț le-abandonează

În tenebre se desfată privind lumea dezgustat
"Asta este viața voastră , de tânăr mi-a fost curmat
Sentimentul și iubirea zâmbetul îmi este strâmb
Îmi simt soarta blestemată inima îmi este plumb"

Dar din nou apare soarta, cu-a ei plete de văpaie
E micuță, certăreață, face munții să se-ndoaie
Când scâncește ca o vulpe uită și de întuneric
Plăgilor din suflet zâmbind el le pune petic

Zace iar, transeea-i rece, cu noroiul pân la glezne

Unii ar spune că-i martir, se supune iar la cazne
Se frământă, se agită, e cuprins de îndoieli
Oare soarta fără suflet se joacă din nou cu el?

Sentimentele-i sunt moarte, îl trădează pixul iar
Afirmă că nu mai simte, între versuri pune har
Ca un câine suferă dar zâmbeste ca un demon
Unicul cadou ce-l face lumii se numește abandon

Uite-așa trece povestea zi de zi și nopți uitate
E murdar de jegul vieții, în suflet are păcate
Însă este mândru, nu vrea nici să recunoască
Suferă singur în tăcere lăsând flacăra să crească

Ce va fi și cum și când, nu mai știe de nimic
S-a-mpietrit câte puțin, încă de când era mic
Acum totul e ruine, oftând el privește zarea
Iar în ochii cristalini, agitat, vuiește marea.